

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

số 574

09 tháng 7 năm 2006

Tờ báo hằng tuần ĐIỆN KHÍ PHẦN GIẢI dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Tại sao tâm bất minh?
- 2) Tại sao không thanh tịnh?
- 3) Tại sao động loạn?
- 4) Tại sao động?
- 5) Tại sao không tiến?
- 6) Càng vọng động càng chìm sâu tại sao?
- 7) Ai là tịnh và ai là động?

Mục Bé Tám từ 25/05/2006 đến 31/05/2006

Copyright 2006 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Multimedia Communication. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

1) San Diego, 25-05-2006 22: 19

Hỏi: Tại sao tâm bất minh?

Đáp: Thưa tâm bất an trí bất minh

Kệ:

Tâm chưa tỉnh trí tuệ bất minh
Đạo đời không hiểu do đâu đến
Tâm không tịnh trí tuệ không minh
Khó tiến khó phân đạo với đời

2) San Diego, 26-05-2006 22: 27

Hỏi: Tại sao không thanh tịnh?

Đáp: Thưa tâm động không thanh tịnh

Kệ:

Thiếu thanh tịnh vì tâm động
Khó tu khó hiểu chiều sâu đạo
Cảm thức trần gian một cái còng
Tự loạn không minh đời và đạo

<p>3) San Diego, 27-05-2006 22: 39 <i>Hỏi: Tại sao động loạn?</i></p> <p>Đáp: Thừa không minh đời và đạo Kệ: <i>Thiếu thanh tịnh khó bước vào đạo Tự nguyện Nam Mô tự bước vào Đạo đời khó hiểu khó tiến vô Trí tuệ không minh khó chuyển hình</i></p>	<p>4) San Diego, 28-05-2006 1: 43 AM <i>Hỏi: Tại sao động?</i></p> <p>Đáp: Thừa tu chưa đúng Kệ: <i>Tu còn hướng ngoại phải tạo động Lòng vòng không thoát được phàm tục Tạo mê tạo động thành sân si Trí tuệ khó mình rất khó tiến</i></p>
<p>5) San Diego, 29-05-2006 6: 34 AM <i>Hỏi: Tại sao không tiến?</i></p> <p>Đáp: Thừa tại vì không nghĩ đến Kệ: <i>Trí tâm không chuyển không giờ đến Không hành không tiến trông đến đích Trí tuệ không minh đều giao động Dày công tu tiến tránh phập phồng</i></p>	<p>6) San Diego, 30-05-2006 6: 45 AM <i>Hỏi: Càng vọng động càng chìm sâu tại sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa càng vọng động càng thâm thía Kệ: <i>Học hỏi không ngừng tự tiến thân Thân tâm ít động tâm sáng suốt Thực hành chánh pháp lý càng minh Hành trình khai triển tâm thức giác</i></p>
<p>7) San Diego, 31-05-2006 6: 56 AM <i>Hỏi: Ai là tịnh và ai là động?</i></p> <p>Đáp : Thừa động là lúc nào cũng muốn hơn thua Kệ : <i>Duyên Trời sống động thường ban chiếu Trí sáng quang minh chuyển thật siêu Ai hơn ai thiệt đều không quý Giải giới phân minh đạt lý siêu</i></p>	

TRÍCH BẢNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

THIỆN TRIỀN MIÊN

Tu mà phải ý thức, phải sửa tâm sửa tánh, cái đó quan trọng. Chứ tu nói “tôi tới giờ ngồi thiền hai ba tiếng”, không có ăn chung gì đâu. Ở trong này tâm tánh không chịu sửa, ý chí không có gom để tiến giải lên trên và không hiểu nguyên năng của mọi sự việc thì có ngồi một ngày cũng như cục đá mà thôi, nó không có tiến hóa nổi.

Bởi vì chúng ta tu, tại sao chúng ta kèm bắt nó ngồi đó để thiền? Ngồi đó là để từ cái trực lọc tới cái thanh, mà khi đạt tới cái thanh rồi cái thanh phải chuyển hóa làm việc để cứu rỗi cái trực tiến tới cái thanh nữa, nó nhiều công chuyển lắm.

Cho nên khi mà người ta thiền rồi, rõ rồi, hiểu rồi thì cái thiền đối với người ta không phải ngồi thiền. Đứng thiền, nói thiền, nghe cũng thiền. Cho nên khi người ta hỏi, mình phải trả lời sáng suốt. Trong lúc ăn mình cũng thiền. Lúc ăn mình thấy rõ từng hạt gạo, mình thấy rõ, thực phẩm này kia kia nọ cũng thấy rõ, chuyển hóa mình thấy rõ. Tất cả đều là điện.

Đó, chúng ta đi đứng nằm ngồi đều ở trong thiền triền miên. Cái lúc đó không phải có ngồi mới là thiền. Học tới như vậy đó, chớ không phải nói tôi ngồi.... NGỒI : đó là sơ đẳng thôi. À... đi

tới trung đẳng là sửa tâm sửa tánh, rồi tới thượng đẳng là nghĩa là triền miên, không có giờ nào không có thiền, thành ra không cần thiền nữa. Lúc đó người ta không cần ngồi nữa nhưng mà người ta thiền, trí tuệ vẫn thông minh và vẫn thấy rõ chân lý. Bất cứ nghịch cảnh nào đưa đến người ta chấp nhận và thấy rõ chân lý, thấy tình thương của Trời Phật đưa đến cho họ và họ sẽ tiến hóa thì họ đâu có ngán bất cứ cái gì khó khăn. Nhưng mà cái tình thương và đạo đức của họ và cái sáng suốt thanh điền của họ hóa giải bớt phần ô trược của căn khôn vũ trụ cũng như trong tiểu thiên địa họ. Họ đã đóng góp nhưng mà không có tính toán, thấy không? người tu có giá trị ở chỗ đó.

THƠ

VUI TU
TỰ MÌNH TU TỈNH
TRỜI TRONG TRONG NGƯỜI
MỘT THỂ VÔ VI
TỰ MÌNH MÌNH BIẾT
HOÁ HOÁ SANH SANH
THÔNG SUỐT DƯỚI TRÊN
ĐIỂN LINH THẤY RƠI
ĐỌC NHỨT ĐẠO TÂM
5 THÀNH CỬ CHI 16-6-2006

=====
ĐÔNG TU ĐÔNG TIẾN
THÀNH TÂM THIÊN Ý NGUYỆN CẦU
TỰ MÌNH TU TIẾN ĐẠO MẪU ĐIỂN QUANG
ĐIỂN LÀNH TẬP THỂ CHUNG THIÊN
NGÔI NGAY XƯƠNG SỐNG TỌA THIÊN TỈNH TÂM
GOM THẦN THIÊN NHÃN NIỆM THẨM
TIẾP NHẬN ẮN ĐIỂN CAM LỘ RẢI BAN
MUÔN LOÀI THỌ HƯỞNG TỪ QUANG
ĐỨC TIN CHON CHÁNH LINH QUANG TỎA BÀY
BẢN CHẤT THANH TỈNH TÂM LINH
THIỆNG LIỀNG PHỦ TRỢ ỨNG LINH NGUYỆN
CẦU
NAM MÔ VẠN VẬT THÁI BÌNH
5 THÀNH CỬ CHI 17-6-2006

=====
KÍNH TẶNG THẦY !
Vẫn ấm trà xanh đượm nghĩa tình
Xin cảm ơn Người: nghĩa tạo sinh
Thầy đã cho con “Hôn lãn Vía”

Biết lối tìm về gốc muôn linh

*Cứ ngỡ năm nay được gặp Thầy
Cả “Hôn với Vía” thỏa nguyện đây
Song thấy con đi còn động quá
Đành nén lòng chờ, dịp khác thay.*

*Thôi nhé, con xin kính chúc Thầy
Cùng huynh, tỷ, muội thật đủ đầy
“Đại Hội Vinh Quang” bừng sáng chói
Cho cả đàn con được sum vầy !
TP.HCM, 17-05-2006
Thanh Dũng.*

=====
BẢN ÁN TỬ HÌNH (3)
*Chuôi ngọc thỉnh an trước Phật Đài
Giác linh chuyển hóa diệu huyền thay
Chân Như nhập thể vô sinh diệt
Huyền động Tĩnh Thương điển triển khai
Mở khuyết Tâm Thanh hòa dĩ thái
Hồi sinh nguyên lý sắc Như Lai
Vô Vi huyền pháp huyền linh thức
Huyền diệu Linh Quang Điển thiện tài.
Thủ Đức, 11-06-2006
HUỆ TÂM.*

BẠN ĐẠO VIẾT

VÌ MÊ MUỘI

Trước tiên, xin thành thật có lời khen bạn QP đã có những lời tâm sự chân tình, không dấu diếm về tánh hư tật xấu của mình, sau đó cũng xin thành thật cảm ơn bạn đã nêu lên những tánh chất xấu xa của đa số phụ nữ chúng tôi, để chúng tôi có dịp quay lại soi rọi lại chính mình hầu sửa chữa để tiến bộ hơn. Có điều, vì bạn “nói đi” thì tôi cũng xin mạn phép được “nói lại” để chúng ta cùng nhau đối trao học hỏi và tu, sửa, tiến.

Như bạn QP đã nói, tôi cũng xin nhìn nhận rằng phụ nữ chúng tôi quả thực có nhiều căn bệnh khó ưa và dễ ghét, như là:

Hay xí xoạn, chừng điện xe xua làm hao tổn tiền của vô ích, nhiều khi vô tình tự làm hại da mặt, nhan sắc vốn tự nhiên, hồn nhiên của mình. Nhưng tôi cũng xin tự bào chữa cho đám phụ nữ chúng tôi, thật ra chúng tôi chịu khó làm đẹp là cũng tại vì mấy ông thích chiêm ngưỡng, ngắm nhìn đó thôi, nếu không thì làm đẹp để làm gì?! (cả 2 cùng thi nhau mê muội!)

Bệnh nặng phổ biến nữa của phụ nữ chúng tôi là nói nhiều, lâu ngày thành thói quen sanh tật nói dai, nói dài, nói dờ và đôi khi sanh ra nói đại để rồi tự rước hại vào thân!

Rồi thì ôi thôi, còn vô số những thói hư tật xấu khác, mà nếu muốn nói cho vừa bụng mấy ông thì chắc là không thể nào nói ra cho hết được, như là: nhỏ nhen, eo hẹp, ích kỷ, ghen tương, độc ác v.và v.và, phải không hả bạn QP!?

Tuy nhiên, xin cho tôi được quyền bênh vực cánh liễu yếu đào tơ của chúng tôi một tí. Dù sao, bên cạnh những tánh nết xấu xa như đã kể ở trên, phụ nữ chúng tôi cũng có những đức tính rất đáng để các đấng mày râu phải nể phục lắm chứ, chẳng hạn như:

Chúng tôi có một sức chịu đựng rất phi thường, có hạnh hy sinh, nhẫn nhục phục vụ cho chồng, săn sóc con cái và ôm lo toàn bộ chuyện bếp núc trong gia đình. Có thể nói, nếu mà không có chúng tôi, có lẽ mấy ông chắc là lười thôi, bê bối và bầy hầy trong nhà trong cửa lảm lảm!?

Nhưng vấn đề chính mà bạn QP muốn đề cập ở đây chủ yếu về chuyện tình cảm của người phụ nữ chúng tôi đối với cánh đàn ông quý ngài, và hình như với người phụ nữ nó có vẻ rất ư là tệ hại. Theo tôi thì tại các ông “mê muội” thì các ông phải chịu khổ thôi, có sao lại trách phụ nữ, rồi lại còn đổ thừa là chúng tôi “dụ dỗ huynh” hay “mê huynh” ó mấy từ này tôi hình như không thấy trong kinh sách bao giờ, nhưng từ ngữ “mê muội” thì có đấy, có nhiều nữa là khác! Chuyện này có lẽ tất cả chúng ta cần phải xét cho thật kỹ à nghe!?

Thật ra, theo tôi thấy biết thì cánh đàn ông cũng đầy dẫy những thói hư tật xấu và cũng tàn nhẫn không thua kém ai. Chính mấy ông cũng đã từng làm cho đám phụ nữ chúng tôi nhiều đau khổ, mà đôi khi không bút mực nào tả hết được. Đàn ông vốn có tánh háo sắc, hay ghẹo nguyệt trêu hoa, biết lòng dạ đàn bà yếu đuối, dễ bị những lời êm tiếng ngọt làm mềm lòng, sa ngã, các ông đã dụ dỗ và lôi kéo chúng tôi vào con đường trần tục dâm ô, để rồi cả hai người phải vương mang đau khổ, lụy phiền, chính các ông đã gây ra đau khổ do lòng tham dục, háo sắc của mình và rồi còn làm khổ lây cho phụ nữ chúng tôi. Nhân các ông gây ra, khi hậu quả đến lại quay ra đổ lỗi cho người khác, thử hỏi các ông có xứng đáng là “anh hùng”, là “nam nhi chi khí” không?!

Còn vấn đề mà bạn QP trần trở chính là tại sao hình như ai cũng hiểu, cũng biết rất rành về những tai hại của đam mê ái dục, thế nhưng tại sao ai cũng không ngán sợ nó mà cứ lao đầu vào để rồi tự tạo nghiệp và lãnh khổ cho thâm tâm. Điều này theo tôi nghĩ thì cũng không có gì lạ, hay khó hiểu cả. Đa số chúng ta, nam cũng như nữ, đều đã được nghe rất nhiều về mối nguy hại của thất tình lục dục nhờ đọc qua kinh sách, qua Tô Thầy dạy, qua những kiến thức, những giáo điều từ bên ngoài, thế nhưng những sự biết này chỉ là vay mượn tạm giả mà thôi, chứ thực sự ra là chúng ta chưa thực biết, chưa thực chứng nghiệm từ bản thân mình, từ đó trong tận cùng thâm tâm, chúng ta vẫn còn thắc mắc, tò mò, ám ức về những điều mà mình chưa thật hiểu rõ ấy, và thế là khi gặp chuyện chúng ta lại lao vào. Hơn nữa, đối với người đã có duyên may nắm được pháp môn để tu giải thì lại chưa đủ công năng thành ra không đủ nội lực hóa giải khi nó đến với mình, thế là va vấp, thế là sẵn sàng sa ngã và lãnh khổ nạn. Cho nên, để giải thoát mình ra khỏi thực trạng này chúng ta cần phải vun bồi nhiều công sức hơn nữa, chứ không phải chuyện một ngày một bữa bạn QP à. Có khi cả cuộc đời của ta, hoặc có khi ta phải trải qua mấy đời, mấy kiếp nơi cõi ô trược này mới mong giải được nó, bởi vì xét cho cùng, chúng ta từ gốc của ái dục mà ra (do cha mẹ ta dục tạo ra ta) nên bản năng cơ bản của chúng ta là dục, nay ta muốn từ bỏ bản năng gốc của mình quả không phải là chuyện đơn giản dễ dàng tí nào. Thôi thì tất cả chúng ta phải ý thức để phấn đấu và trường kỳ chiến đấu đó bạn ơi!

Tóm lại, trên cõi vô thường hư ngụy này, thật ra thì không ai vô tội, hay vô can cả. Tạm thời, theo thiên ý của riêng tôi, một phụ nữ cũng đã thức tâm tu hành, mong cải sửa chính mình, sao cho mỗi ngày một thêm hoàn thiện hơn, tôi xin được góp chút ý mọn như sau:

Phàm đã là con người, dù nam hay nữ, ít nhiều ai cũng có những dở hay, tốt xấu cả. Điều quan trọng là chúng ta có ý thức thấy được mình để tự tu sửa hay không. Đã bảo đây là “thế gian”, nếu mình không “gian” thì đâu có xuống đây làm gì cho khổ, phải không các bạn!? Đã lỡ bước sa chân xuống cõi khổ rồi thì giờ có muốn hay không cũng phải chịu khổ thôi. Chúng ta chỉ còn một cách duy nhất là phải chấp nhận khổ, hòa tan trong khổ để rồi tìm cách hoá giải nỗi khổ mà mình đang đeo mang, gánh vác thì mới hy vọng sẽ có ngày thoát ra khỏi bể khổ cuộc đời giả tạm thế gian này. Và để thực hiện được điều này, chúng ta không nên ngồi đó trách móc lẫn nhau, mà điều quan trọng là chúng ta cần phải thực sự hiểu biết để cảm thông cho nhau, giúp đỡ lẫn nhau, cùng sửa sai và dần tiến. Đó là điều duy nhất, mà theo tôi tự nghĩ, chúng ta cần phải thực hiện trong cuộc sống này, nếu chúng ta thực sự muốn tiến lên và trở về với cõi nguồn an lạc, thanh nhẹ cho tâm lẫn thân.

Bạn QP thấy thế nào? Các huynh đệ tỷ muội nghĩ sao?

Xin được lắng nghe ý kiến thiện lành của tất cả quý vị.

HCM, 07-04-2006

Tiểu Long Nữ